

Praha-Žižkov, 28. 5. 2023
(Neděle svatodušní)
P. Jareš

Být účastníky Božího dění

Sk 2,1-8

Nu 9,15-23; Sk 16,6-10

Dnešní neděle nám opět připomíná slavnou skutečnost, že Bůh seslal na svůj lid Ducha svatého (Sk 2,1-13). To mimo jiné znamená, že skrze Ducha svatého Bůh svůj lid vede. Vede ho jasně a vede ho jednotně. Každá Neděle svatodušní nám vlastně připomíná, že jako lid nové smlouvy máme v tomto ohledu lepší vybavení než lid smlouvy staré. Izraelci kdysi putovali pouští podle pohybu oblaku, který se v noci jevil jako oheň. Kde zůstal, tam se utábořili, a tam i zůstali, dokud nedošlo k dalšímu pohybu. Chvíli muselo trvat, než se zpráva o pohybu oblaku roznesla po celém ležení, a než se celá izraelská pospolitost dala na pochod. Situace dnešních křesťanů je odlišná v tom, že Bůh mluví ke každému věřícímu osobně. Činí tak skrze Ducha svatého, který v nás věřících přebývá. Takže když například slyšíme od nějakého křesťana návrh, který skutečně pochází z Ducha svatého, Duch svatý tuto skutečnost potvrzuje i v našem srdci. Může se ale také stát, že se doslechneme o nějaké nové aktivitě křesťanů a ponecháme nás to vnitřně netečnými. Může to být proto, že se jedná pouze o lidský projekt. Boží lid je víc než náš sbor nebo naše církev (nebo kterákoli jiná církev-denominace). Boží lid je po celém světě a je pouze jeden. I v tomto městě má Bůh svůj jeden lid. Boží lid ve světě i Boží lid v našem městě je ale mnohdy roztržštěný. Kořen roztržštěnosti je v naší neochotě podvolit se vedení Ducha svatého, Krista. Je v naší neochotě naslouchat Bohu. I starozákonní Boží lid často nechtěl jít tam, kam ho Bůh vedl. Tehdy, stejně jako dnes, nebylo problémem nejasné Boží vedení. Problémem byla nedůvěra vůči Bohu a z ní plynoucí neposlušnost. Můžeme být pohlceni svými soukromými problémy, zájmy a plány. Můžeme být pohlceni svými vnitrosborovými a vnitrocírkevními záležitostmi. Můžeme houževnatě pracovat na tom, aby se uskutečnila naše představa o pěkném (křesťanském) životě, a přitom nám může unikat, kam se právě hnul Duch Boží. Stává se, že „táboříme“ někde, kde už jsme dávno neměli být. Nebo jsme aktivní až příliš a Ducha svatého svými činy předbíháme.

Proto potřebujeme být duchovně bdělí. Izraelci drželi stráž Hospodinovu. Museli mít hlídky, které sledovaly pohyb oblaku. Také museli být připraveni kdykoliv vyrazit a kdykoliv zastavit, podle Hospodinova pokynu. Bydleli ve stanech, a i jejich Bůh si zvolil za svůj příbytek stan. Poušť nebyla jejich domovem. Pouze tudy procházeli. Neměli se v ní zabydlet. A Bůh jim to ani nedovolil. I když někde tábořili delší dobu, byli stále lidem na pochodu. Tak i Boží lid dneska by měl vědět, že tento svět není jeho domovem, a že se tu nemá příliš zabydlovat. Když neustále bděle sleduje hnutí Ducha svatého, je chráněn před nezdravým splynutím se světem. Jako křesťané bychom měli vědět, že tímto světem jen procházíme. A Boží Duch nás spolehlivě vede tak, abychom s tímto

světem příliš nesrostli. Ale potřebujeme držet stráž Hospodinovu. Bdít. V Bibli čteme o tom, že máme bdít na modlitbách. (Ef 6,18; Ko 4,2) Bdít na modlitbách neznamená zasypávat Boha svými žádostmi, stále jen mluvit a mluvit. Znamená to také ptát se a naslouchat. Na takové naslouchání Bohu si potřebujeme udělat čas, vytvořit k tomu ve svých životech prostor. To nemusí být vůbec jednoduché. Zpravidla si ale dokážeme udělat čas na věci, které pokládáme za důležité. Jeden velmi zaměstnaný křesťan, který pracoval jako ředitel v reklamě, to vyřešil tak, že si koupil dřevěnou houpací židli. Ve svém domě si ji dal k oknu, odkud byl pěkný výhled na zadní dvorek. Každé ráno vstával o půl hodiny dříve. Sedl si s kávou do houpací židle, četl Bibli a modlil se. A právě během těchto ranních chvil přijal od Boha inspiraci k novému způsobu zapojení v církvi. Počinání tohoto člověka samozřejmě nemusíme kopírovat. Ale i každý z nás by měl hledat způsob, jak dávat Duchu svatému prostor k tomu, aby k nám mohl promlouvat.

V oddílu z knihy Skutků se setkáváme s částí církve, která je v pohybu, s misijní skupinou apoštola Pavla. Dvakrát jim Duch svatý nedovolil do určité oblasti jít, aby tam hlásali evangelium. Někdy můžeme mít na srdci dobrý záměr, ale Bůh má pro nás ještě *lepší*. Tak tomu bylo i v jejich případě. V Troadě měl Pavel noční vidění, v němž byl volán do Makedonie. Tento příběh ze Skutků krásně ukazuje, že i když nás Bůh vede individuálně, nevede nás individualisticky. Boží vedení je a má být rozpoznáváno společně, ve vzájemném rozhovoru křesťanů. Duch svatý „*jim ... zabránil*“ (v.6) a „*jim to nedovolil*“ (v.7). A když měl Pavel vidění, neřekl ostatním jednoduše: „*Tak jdeme do Makedonie!*“ Místo toho čteme: „*Po tomto Pavlově vidění jsme se bez váhání chystali na cestu do Makedonie, protože jsme usoudili, že nás volá Bůh, abychom tam kázali evangelium.*“ (Sk 16,10 ČEP) Jestliže mne Duch svatý k něčemu vede, určitě se to potvrdí i v rozhovoru s dalšími bratry a sestrami. I jim to Bůh ukáže (srov. F 3,15). Rozhovor s ostatními křesťany potřebujeme, protože nikdo z nás není neomylný. I tady platí: „*Plány selžou bez společné porady, kdežto při množství rádců se uskuteční.*“ (Př 15,22 ČEP) „*Úmysly se zajišťují poradou, boj ved' s rozvahou.*“ (Př 20,18 ČEP)

Jak jsme viděli, ve Sk 16,10 se z *oni* stává *my*: „*Po tomto Pavlově vidění jsme se bez váhání chystali na cestu do Makedonie, ...*” Od toho bodu už Lukáš, autor knihy Skutků, nevypráví o tom, co prožili jiní. Sám se stává účastníkem dění, připojuje se k Pavlově skupině. Do Božího dění se můžeme a máme zapojit i *my*. Můžeme být aktivními účastníky Božího dění v současném světě. Předpokladem k tomu je, že se budeme ptát Boha, kam nás chce vést, kde nás chce mít. Proto hledejme způsoby, jak věnovat Duchu svatému co nejsoustředěnější pozornost. Bude to pro nás samozřejmě určitý zápas. Vnímání Božího vedení za to ale určitě stojí.